

Han tog selv en Stol og satte sig hen ved Sengen. Gutten sov endnu, og han vækkedes end ikke, da Doktoren nu aftog et Par kæmpestore Manchetter og med sine lange, hvide, overordentlig velplejede Hænder gav sig til at beføle hans Hoved og tælle hans Puls. Ikke før der blev rørt ved Vatlappen foran det syge Øre, slog han Øjnene op. En Stund laa han derefter ubevægelig og stirrede paa den fremmede Mand. Først da han fik Øje paa Moderen ved den anden Side af Sengen, vaagnede han til fuld Bevidsthed. Han saae atter over paa den gaadefulde fremmede, betragtede hans sorte Frakke, hans Diamantnaal og store, hvide Tænder, mens en begyndende Angst afspejlede sig i hans glansløse, blaa-hvide Øjne.

Hansine rejste ham varsomt overende i Sengen, strøg Haaret fra hans Pande og sagde opmuntrende:

„Du skal ikke være bange, min Dreng. Det er Doktoren, der gerne vil se lidt paa dit Øre. Det er dog saa fælt med den megen Ørepine, ikke sandt? Og Doktoren er en rar Mand, som bare vil tage den væk.“

I det samme syntes Gutten at forstaa alt. Munden bredte sig, og der begyndte at trænge Taarer frem i hans Øjne. Men da han i det samme opdagede Faderen, der havde stillet sig op bag Sengens Fodende, slugte han hurtigt Graaden. Det var, som om han straks forstod, at han kunde gøre sin Fader en særlig Glæde ved netop overfor denne fremmede Mand at vise sig som en rask og uforfærdet Gut.

Doktoren havde imidlertid givet sig til at undersøge det syge Øre. Da han tog Vattet bort, flød der som sædvanlig en ilde-lugtende Vædske ud af Øregangen.

Hans Ansigt fik et betænkeligt Udtryk.

„Hvor længe har han gaaet saadan?“ spurgte han lidt efter.

„Vi har mærket det af og til i to Aar,“ svarede Hansine.

Doktoren saae op, som om han ikke kunde tro, at han havde hørt rigtigt.

„I to Aar?“

„Ja.“

Han kastede et Blik op paa Emanuel, der imidlertid misforstod